ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Αλέκου Αναγνωστάκη**

«Κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας» – Συνεχείς μετατοπίσεις

Ο στόχος για «κυβέρνηση της Αριστεράς» από τότε που τον έθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ, τον Μάη του 2012, εξακολουθεί να προκαλεί διαλόγους, αντιπαραθέσεις εντός της ευρύτερης Αριστεράς, να επιδρά στην πολιτική. Ο στόχος αυτός όμως δεν τίθεται πλέον από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Παράλληλα με τη μετατόπισή του από το πολιτικό σύνθημα «καμιά θυσία για το ευρώ» (σύνθημα που διευκόλυνε το λαϊκό κίνημα) στο «πάση θυσία στο ευρώ και στην ΕΕ», «με όλη μου την ψυχή ανήκουμε στο ΝΑΤΟ», ο ΣΥΡΙΖΑ μετατοπίζεται και από την πολιτική με σκοπό «κυβέρνηση της Αριστεράς» στο στόχο για «κυβέρνηση σωτηρίας».

Οι μεταλλάξεις αυτές συνιστούν ουσιαστική και από τα πάνω μετατόπιση στην ίδια τη βάση πάνω στην οποία είχε συγκροτηθεί συνεδριακά η πολιτική του.
Στις 23 του περασμένου Μάη σε άρθρο στην Εφημερίδα των Συντακτών ο Αλ. Τσίπρας για πρώτη φορά εξαφανίζει το στόχο για «Κυβέρνηση της Αριστεράς» και προβάλλει την επιδίωξη για «νέο συνασπισμό εξουσίας». Στις 16 του περασμένου Ιούλη επανέρχεται. Μιλά για «επερχόμενη κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, μια κυβέρνηση που θέλουμε να εκφράζει τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού και να έχει πρώτο στόχο την εθνική σωτηρία». Στις 24 Αυγούστου σε συνέντευξη του στη Ρίαλ Νιούζ αποσαφηνίζει περαιτέρω το στόχο για «κυβέρνηση που θα εκφράζει τη μαχόμενη κοινωνία. Που θα διακρίνεται για την προσήλωσή της στον μεγάλο στόχο της κοινωνικής σωτηρίας». Μιλά για κυβέρνηση σωτηρίας.

Στην ίδια συνέντευξη αναφέρεται και στην Αριστερά και αναπροσδιορίζει τις αξίες της: «Κυβέρνηση που θα ανεβάσει στο επίπεδο της εξουσίας τις διαχρονικές αξίες της Αριστεράς, όπως η ανιδιοτέλεια, η αφοσίωση στο λαό, η εντιμότητα, η σεμνότητα, η μαχητικότητα και φυσικά η αποτελεσματικότητα. […] Θα εκπλαγούν πολλοί για τη σύνθεση

της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ». Κι έτσι μαθαίνουμε πως η Αριστερά είναι κάτι ανάμεσα σε χαμηλοβλεπούσα επιστάτρια παρθεναγωγείου και προϊσταμένη επιχειρησιακού τμήματος του Δημοσίου με αξίες την εντιμότητα, τη σεμνότητα, τη μαχητικότητα, την αποτελεσματικότητα.

Στο κείμενο του Μάη ο πρόεδρος της αξιωματικής αντιπολίτευσης, αφού σημειώνει πρώτη επίσης φορά ότι εκτός από «πιστοποιητικά ιδεολογικής καθαρότητας» ο Σύριζα δεν «κρατάει πολιτικό μητρώο για το παρελθόν», προσδιορίζει τη σύνθεση ενδεχόμενης κυβέρνησης: «Οι δυνάμεις της Αριστεράς πρωτίστως. Αλλά και δυνάμεις του σοσιαλιστικού χώρου, που διαφοροποιούνται από τις πολιτικές της φθοράς». Και συνεχίζει: «Ακόμα και προσωπικότητες ή δυνάμεις του συντηρητικού χώρου, που συνειδητοποιούν ότι αυτή τη στιγμή η Αριστερά αποτελεί τη μόνη δημοκρατική και εθνική λύση».

«Όλοι και ο ΦΚΕ μέσα» όπως σατίριζε ο Χάρρυ Κλυνν το αμαρτωλό ’89.

Αυξάνεται ο κοινωνικός πλούτος, οξύνονται οι γεωπολιτικές και κοινωνικές αντιθέσεις

Οι πολιτικές μετατοπίσεις της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ συμβαίνουν με παρεμβάσεις του προέδρου, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους συμβούλους του, κατά τα πρότυπα των αστικών κομμάτων. (Αυτά έχουν συλλογικά όργανα, συνέδρια, κεντρικές επιτροπές πολιτικά συμβούλια. Ξεχωριστό, ιδιαίτερης βαρύτητας κομματικό όργανο είναι ο αρχηγός με το επιτελείο του). Το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ π.χ. αποφάσιζε λίγο καιρό πριν πως «η κυβέρνηση της Αριστεράς ορίζει στο πολιτικό πεδίο τις νέες διαχωριστικές κοινωνικές γραμμές και υποδεικνύει τον εναλλακτικό δρόμο κοινωνικής σωτηρίας, κοινωνικής, παραγωγικής και οικολογικής ανασυγκρότησης σε όφελος της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας». Αποφάσιζε επίσης πως «πρόσωπα και δυνάμεις του χρεοκοπημένου και υπόλογου πολιτικού κόσμου, ιδίως όσοι αποδέχτηκαν την πολιτική του μνημονιακού μονόδρομου και έπαιξαν ενεργό ρόλο σε μνημονιακές κυβερνήσεις, δεν μπορεί να έχουν ρόλο στην κυβέρνηση της Αριστεράς». Αλλά οι αποφάσεις των συνεδρίων είναι για να παραβιάζονται…

Η επιδίωξη κυβέρνησης της Αριστεράς δεν τίθεται σαν άμεσος πολιτικός στόχος.

Ωστόσο η ανάγκη προσέγγισης του θέματος ξανά συνδέεται με τέσσερεις λόγους: Πρώτο, τον ξεχωριστό και εν πολλοίς απρόβλεπτο τρόπο εκδήλωσης και εξέλιξης τέτοιου είδους κρίσεων όπως αυτή που ζούμε. Δεύτερο, την ενίσχυση, με την προώθηση της κανιβαλικής πολιτικής κυβέρνησης, ΕΕ, ΔΝΤ, όλων των αποσταθεροποιητικών όρων του συστήματος.

Τρίτο, την επίδραση των επιθυμιών και ψευδαισθήσεων στην πραγματικότητα σαν συστατικό της μάλιστα στοιχείο και τέταρτο την ανάγκη συνολικότερης προετοιμασίας της Αριστεράς.

«Αν έγραφα ένα μυθιστόρημα για την κρίση», σημειώνει ο χιλιανός λογοτέχνης και συναγωνιστής του Σ. Αλιέντε Λούις Σεπούλβεδα, «θα άρχιζε κάπως έτσι: Ξημέρωσε μια υπέροχη μέρα, τα πτώματα χιλιάδων τραπεζιτών και χιλιάδων υπουργών κρέμονταν από τα φανάρια στην Πλάθα Μαγιόρ».
Αυτή η υπέροχη μέρα, η μέρα της εργατικής νίκης για την οποία μιλά με την ελευθερία του λογοτέχνη ο Σεπούλβεδα, φαντάζει μακρινή. Μετά μάλιστα τις μεταμορφώσεις του ΣΥΡΙΖΑ, την αδιέξοδη στασιμότητα και πολιτική του ΚΚΕ και την αδυναμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να βρει δρόμους «προς τις μάζες», φαίνεται να απομακρύνεται.

Ωστόσο οι εξελίξεις κατά τις κρίσεις τέτοιων διαστάσεων όπως αυτή που ζούμε, το ίδιο το ξέσπασμά τους, χαρακτηρίζονται, σε πρώτο επίπεδο, από το απρόβλεπτο, το απροσδόκητο, το «μη κανονικό».

Το 2005 η Λίμαν Μπράδερς επιτυγχάνει έσοδα ρεκόρ των 175 δισ. δολ. Το περιοδικό Γιουρομάνεϊ την ανακηρύσσει καλύτερη επενδυτική τράπεζα. Το 2006 η τράπεζα κατακτά την πρώτη θέση στην ετήσια λίστα για τις 500 μεγαλύτερες εταιρείες των ΗΠΑ και Καναδά, το 2007 την κορυφή στη λίστα του Φόρτιουν για τις πιο επιτυχημένες χρηματιστηριακές εταιρείες. Στις 15 Σεπτεμβρίου του 2008 η Λίμαν Μπράδερς ανακοινώνει τη χρεοκοπία της.
Η κρίση ξεσπά.
Το 2003 ο Ρόμπερτ Λούκας, πρόεδρος της Αμερικανικής Ένωσης Οικονομολόγων, δήλωνε: «Το πρόβλημα της πρόληψης των κρίσεων έχει πλέον πρακτικά λυθεί και συνεπώς αποκλείονται κατά τις μελλοντικές δεκαετίες». Πέντε μόλις χρόνια μετά οι εξελίξεις δεν συμφωνούσαν και τόσο με την άποψη του προέδρου των Αμερικανών ειδικών.

Παρατηρώντας με τα μάτια της αστικής πολιτικής οικονομίας αυτό που όντως συνέβαινε –ανθοφορία του καπιταλισμού, θετικός ρυθμός ανάπτυξης (κάτι ανάλογο με την Ελλάδα της δεκαετίας 1995-2005) ο πρόεδρος των ΗΠΑ Κ. Κούλιτς δήλωνε τον Γενάρη του 1929: «Στο εσωτερικό υπάρχει ηρεμία και ικανοποίηση […] έχουμε πίσω μας την πλέον παρατεταμένη περίοδο ευημερίας. Ουδείς πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών διαπίστωσε κατά την ετήσια, σφαιρική επισκόπηση της κατάστασης του έθνους περισσότερο ευοίωνες προοπτικές απ’ αυτές που εμφανίζονται σήμερα». Δέκα μόλις μήνες μετά, τη μαύρη Πέμπτη της 24ης Οκτωβρίου, έσκασε το παγκόσμια κραχ του 1929!

Αλλά και το εργατικό κίνημα εμφανίζεται, αποσύρεται, για να εμφανιστεί ξανά «εκεί που δεν

το περιμένεις» καθώς η κατάσταση οξύνεται. Μόλις την περασμένη Δευτέρα σε 150 πόλεις στις Ηνωμένες Πολιτείες οι εργαζόμενοι σε μεγάλα καταστήματα φαστ φουντ (αλυσίδες McDonald's, Burger King, Wendy's κ.α.) απεργούν και οργανώνουν καθιστικές διαμαρτυρίες ζητώντας την αύξηση του ωριαίου μισθού τους καθώς και το δικαίωμα να σχηματίσουν μια ένωση χωρίς να υποστούν αντίποινα! Κατά τη διάρκεια της διαμαρτυρίας γίνονται δεκάδες συλλήψεις στο Σικάγο, το Ντιτρόιτ, τη Νέα Υόρκη κ.α.

Τον περασμένο Ιούνη έκθεση με τίτλο Μεγαλουπόλεις και ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ, υπογραμμένη από το διοικητή του Τμήματος Στρατιωτικών Ερευνών του Πενταγώνου, στρατηγό Ρέιμοντ Οντιέρνο, αναφέρει ότι «είναι πολύ πιθανό, αργά ή γρήγορα, οι ένοπλες δυνάμεις να κληθούν να επέμβουν σε κάποια μεγάλη πόλη με στόχο να αντιμετωπίσουν μια εκτεταμένη εξέγερση, ένα πολιτικό κίνημα, και να προστατεύσουν τις υποδομές του κράτους και τους πολίτες». Βασικά αίτια τέτοιων πιθανών εξεγέρσεων είναι, σύμφωνα με τον στρατηγό Οντιέρνο, οι κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες, οι φυσικές καταστροφές, η ανάπτυξη παράνομων, περιθωριακών δικτύων. Η έκθεση προτείνει μια σειρά ειδικών επεμβάσεων (εντοπισμό και εξουδετέρωση ατόμων και ομάδων με επιρροή στο πλήθος, δημιουργία ομάδων «εθελοντών πολιτών» που θα υποβοηθούν τις ενέργειες του στρατού και θα δίνουν στοιχεία, ανάπτυξη ελεύθερων σκοπευτών σε νευραλγικά σημεία κ.ά). Αναφέρει μάλιστα μια σειρά πόλεων (Νέα Υόρκη, Πόλη του Μεξικό, Ρίο ντε Τζανέιρο, Μπανγκόγκ, Ντάκα, Λάγκος κ.ά.) σε ολόκληρο τον κόσμο όπου ίσως, στο μέλλον χρειαστεί να επέμβει ο αμερικανικός στρατός υποστηρίζοντας τις ένοπλες δυνάμεις ξένων χωρών.

Η έκθεση ήρθε στο φως στις 9.9.2014, λίγες μόνο εβδομάδες μετά την «απροσδόκητη» εξέγερση στο Φέργκιουσον του Μιζούρι.

Οι κυβερνήσεις επίσης που διαχειρίζονται πολιτικά την κρίση με αποστολή να την ξεφορτωθεί η αστική τάξη και να τη φορτωθεί ο λαός, λες και ένα αόρατο σκουλήκι δρα και τις τρώει, φθείρονται ασυνήθιστα και παρά το περιορισμένο του κινήματος: Οκτώ κυβερνήσεις δημιουργήθηκαν στην Ελλάδα την περίοδο 1932-1936, πέντε από το 2009 ως σήμερα.

Συνεχίζεται επίσης η παραγωγή πλούτου (εκτιμάται πως την ερχόμενη πενταετία θα δημιουργηθεί παγκόσμια νέος πλούτος 8,5 τρισ. δολ.) και η συγκέντρωση του πλούτου σε λίγα χέρια, παρά τη διεθνή και με παγκόσμιες επιδράσεις οικονομική κρίση. Το 0,7% του παγκόσμιου πληθυσμού ελέγχει πλέον το 41% του πλούτου, ενώ αν προστεθεί και το 7,7% των απλώς πλουσίων το 8,4% του πληθυσμού ελέγχει το 83,3% του παγκόσμιου πλούτου. Ταυτόχρονα το 68,7% των απλώς αδυνάτων ελέγχει μόλις το 3% του παγκόσμιου πλούτου.

Καθώς ο «πλούτος φέρνει πλούτο και φτώχεια», οι δισεκατομμυριούχοι από 2.170 το 2013 αναμένεται να φθάσουν τους 3.873 το 2020. Οι εκατομμυριούχοι με εισοδήματα άνω των 30 εκατ. δολ. από 199.300 το 2013 αναμένεται να αυξηθούν κατά 40% φθάνοντας παγκόσμια περίπου τις 280.000. Στις σχετικές λίστες συμπεριλαμβάνονται και 559 έλληνες κροίσοι η συνολική περιουσία των οποίων εκτιμάται σε 76 δισ. δολάρια, ενώ 16.000 περίπου οικογένειες στην Ελλάδα της εξαετούς ύφεσης διαθέτουν πάνω από 1 εκατ. ευρώ αποκλειστικά για επενδύσεις σε διάφορα ενεργητικά και είδαν την περιουσία τους να μεγαλώνει.

Καθώς μάλιστα ξεπερνιέται η πρώτη όξυνση των φαινομένων της κρίσης με τα «αυθόρμητα» καταστροφικά αποτελέσματά της, οι αστικές τάξεις και οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με όλες τις εντεινόμενες αντιθέσεις και ελιγμούς τους, καταφεύγουν σε μια νέα κλιμάκωση της στρατηγικής τους επίθεσης για την αντιρρόπηση της μακροπρόθεσμης πτωτικής τάσης του κέρδους και τη συντήρηση του καπιταλισμού. Η κανιβαλική αστική πολιτική προωθείται και θα προωθείται με λύσσα σπρώχνοντας εκτεταμένα εκμεταλλευόμενα και μεσαία στρώματα κάτω από τα ιστορικά όρια της επιβίωσης με βάση τον κατακτημένο κοινωνικό πολιτισμό, στη θέση του παρία που έχει εξοστρακιστεί, καταδικασμένος να ζει εκτός συστήματος, σε μια γκρίζα ζώνη μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας, όπως την αναδεικνύει ο ιταλός φιλόσοφος και πολιτικός Τζιόρτζιο Αγκάμπεν. Στη θέση αυτή σιγά σιγά συνειδητοποιεί πως θα βρίσκεται για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα ή θα απειλείται να εκπέσει ένα πολύ μεγάλο, ίσως και πλειοψηφικό, τμήμα των λαϊκών τάξεων.

Πολλαπλασιάζονται επομένως όσοι αντικειμενικά έχουν υλικό συμφέρον να αλλάξει αυτό το σύστημα.

Η κατάσταση στη Μέση Ανατολή, στην Ουκρανία, οι κόντρες στη Νοτιοανατολική Ασία μεταξύ ΗΠΑ, Κίνας και Ιαπωνίας, η αναγγελία δημιουργίας και τρίτης παγκόσμιας τράπεζας από τις BRICS – μετά την υπό τις ΗΠΑ Παγκόσμια Τράπεζα και υπό την Ιαπωνία Ασιατική Τράπεζα), τα πεδία ανάφλεξης στην Αφρική δείχνουν ότι διαμορφώνονται αργά τα στρατόπεδα των ανταγωνιστών στην παγκόσμια οικονομία με διαρκώς παρόντα τον κίνδυνο υπερτοπικού πολέμου. Η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση τραντάζεται, λόγω τις ανισομετρίας και των αντιθέσεων καθιστώντας επίκαιρο το δίλημμα «διάσπαση ή νέας μορφής υπερόργανο» με όποιες συγκρούσεις αυτό συνεπάγεται. Σε αυτές τις εκδηλώσεις απότομης όξυνσης των γεωστρατηγικών, ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων οι κυριότεροι αντίπαλοι σπεύδουν επίσης να εκμεταλλευθούν την πορεία προς τη δύση της αμερικανικής αυτοκρατορίας, η οποία, φυσικά, δεν είναι διατεθειμένη να παραδοθεί χωρίς μάχη μέχρις εσχάτων.

Σ’ αυτό το σκηνικό του ανελέητου κοινωνικού πολέμου, της αστάθειας και της ενισχυόμενης κοινωνικής πόλωσης οι αναλύσεις και τα κατατιθέμενα πολιτικά σχέδια όλων των αντίπαλων δυνάμεων τίθενται συνεχώς υπό έλεγχο.

Ψηλά στην ιεράρχηση η φτώχεια – Υπάρχουν πρϋποθέσεις για ευρύτερες συσπειρώσεις

Η ψευδαίσθηση, δηλαδή η ανακριβής αντίληψη αυτού που εκλαμβάνουμε ως αυτονόητα γνωστό παρά τα μειωμένα πραγματικά δεδομένα και ερεθίσματα, είναι μέρος της κοινωνικής πραγματικότητας. Όχι σπάνια καθορίζει συμπεριφορές.

Οι μεταμορφώσεις και το ενδεχόμενο κυβέρνησης σωτηρίας ενός ευρύτατου συνασπισμού εξουσίας του ΣΥΡΙΖΑ δεν αφήνουν πλέον περιθώρια ελπίδων «για πολλά πολλά».

Ωστόσο, η απότομη επιδείνωση της θέσης των λαϊκών στρωμάτων τα σπρώχνει και τα περιορίζει στην απαίτηση μόνο για την άμεση αναχαίτιση αυτής της πορείας. Αυτή η πρωτόγνωρη κατάσταση οδηγεί σε ένα είδος πανικόβλητης απαίτησης για «εδώ και τώρα φρένο», «μια ανάσα και βλέπουμε». «Δίχως να ακούνε τίποτα άλλο» αγωνιστές, παρά τα διαρκώς μειούμενα πλέον ερεθίσματα γι’ αυτό θέλουν επιπλέον να ελπίζουν όχι κυρίως και όχι ακριβώς διά της κυβέρνησης σωτηρίας αλλά διά των κοινωνικών δυνάμεων δημιουργίας και ανατροπής που θα απελευθερώσει η ηγεμονική παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ σε αυτήν.
Οι ψευδαισθήσεις και ο πανικός δεν μπορούν φυσικά να καθορίζουν την εργατική πολιτική, όπως εξάλλου δεν μπορεί να την καθορίζουν και οι χορτάτοι της Αριστεράς που αδυνατούν να κατανοήσουν τη νέα κατάσταση.

Απάντηση σε αυτές τις ψευδαισθήσεις και τον πανικό αποτελεί η ιεράρχηση ψηλά στην πολιτική και τον πολιτισμό της Αριστεράς του προβλήματος της φτώχειας ως ιδιαίτερου και επείγοντος κοινωνικού ζητήματος, ώστε να εμφανιστεί ένα πραγματικό και μάλιστα ισχυρό κοινωνικοπολιτικό δεδομένο το οποίο στη θέση των ψευδαισθήσεων θα τοποθετεί την αισιοδοξία της γνώσης.

Η σημερινή κατάσταση δημιουργεί όρους για ευρύτερες πολιτικές και κοινωνικές συσπειρώσεις. Οι «άμεσοι» εργατικοί στόχοι κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις μπορούν να ανατρέπουν και να κατακτούν ώστε να αντλεί αυτοπεποίθηση το εργατικό κίνημα. Φτάνει να τους διεκδικεί κανείς στα σοβαρά και να μην τους ευτελίζει. Να τους συνδέει υλικά και πολιτικά, και από την άποψη των ιδεών, με την ανώτερη αναγκαιότητα της επαναστατικής εξουσίας και κυβέρνησης δίχως τη μηχανιστική ταύτιση μαζί της.

Για το σκοπό αυτόν, οφείλει να έχει πολιτική τακτική την κατάκτηση θέσεων υπέρ της εργατικής πολιτικής, η οποία δεν θα υποκαθιστά την επιδίωξη της αποφασιστικής αναμέτρησης, αλλά θα προηγείται, θα την προετοιμάζει συνοδευόμενη αναπόσπαστα από τη διακηρυγμένη πολιτική συγκέντρωσης ισχυρών πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων από το χώρο της εργασίας και του πνεύματος.

Αριστερά, δύναμη εξουσίας – Δεν αρκούν οι δηλώσεις

Το ζήτημα ενδεχόμενης κυβέρνησης «νέου συνασπισμού εξουσίας» του ΣΥΡΙΖΑ που θα περιλαμβάνει «από την Αριστερά ως και συντηρητικές προσωπικότητες και δυνάμεις» δεν είναι ούτε πως «δεν θα κάνει τα πολλά πολλά αλλά κάτι θα κάνει». Ποτέ στην ιστορία φιλολαϊκές αλλαγές, ακόμα και σχετικές, δεν πραγματοποιήθηκαν με επισκέψεις, διακηρύξεις, δηλώσεις, διαβεβαιώσεις προς τους ισχυρούς, συνεχόμενο περιορισμό του ριζοσπαστικού λόγου και των συνθημάτων, συμμετοχή στο κίνημα με τη γραμμή του τεχνητού οφ σάιντ. Η αστική πολιτική που προωθείται δεν αποτελεί καπρίτσιο της Μέρκελ, του Ομπάμα, του Σι Τσινπίνγκ ή του Σαμαρά. Είναι μόνιμη εσωτερική αναγκαιότητα του καπιταλισμού στη νέα εποχή προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αντιθέσεις, τις αντιφάσεις και κυρίως την ιστορική τάση πτώσης του ποσοστού κέρδους. Η επιβολή επομένως ακόμη και επιμέρους φιλολαϊκών μέτρων θα αποτελέσει πεδίο σκληρών αναμετρήσεων, επαναστατικών εργατικών αγώνων.

Το ενδεχόμενο κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ συνδέθηκε με την ιστορία της Αριστεράς, με το στόχο της «εργατικής κυβέρνησης σαν ενδιάμεσου στόχου προς την επανάσταση, του 4ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς». «Το βασικό καθήκον της εργατικής κυβέρνησης», λέει η απόφαση του συνεδρίου, «πρέπει να συνίσταται στον οπλισμό του προλεταριάτου, τον αφοπλισμό των αντεπαναστατικών οργανώσεων, την εισαγωγή του [εργατικού] ελέγχου στην παραγωγή, τη μεταβίβαση του δυσβάσταχτου βάρους της φορολογίας στους ώμους των πλουσίων και τη συντριβή της αντίστασης της αντεπαναστατικής μπουρζουαζίας». Για τη μαρξιστική πολιτική το ζήτημα της εξουσίας είναι βαθύτερο, γενικότερο από το επίσης σοβαρό και αναγκαίο κυβερνητικό ζήτημα. Η κυβέρνηση αποτελεί δομικό στοιχείο της εξουσίας. Δεν έχει επομένως σχέση με τα ονειροπολήματα που αποφεύγουν, εξομαλύνουν ή μετριάζουν την οξύτητα της ταξικής πάλης και των συσχετισμών.

Το κυβερνητικό ζήτημα όπως τίθεται από τον ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει καμία σχέση με τα παραπάνω.

Στις μέρες μας η πρωτοβουλία των κινήσεων και η πολιτική υπεροχή εξακολουθούν ν’ αναπτύσσονται περισσότερο προς την πλευρά της υποταγής μέσα στο εργατικό κίνημα.

Στη νέα δίκοπη (γεμάτη κινδύνους αλλά και δυνατότητες) κατάσταση που δημιουργήθηκε ιδιαίτερα μετά τις εκλογές υφίσταται ζήτημα ουσιαστικής ανάπτυξης της τακτικής και στρατηγικής της Αριστεράς, τολμηρής και γεμάτης αυτοπεποίθησης υπηρέτησης του τριπλού στόχου: Αναγέννηση του κινήματος, δημιουργία μαζικού κόμματος, ανάπτυξη μιας σύγχρονης σταθερής μετωπικής πολιτικής που θα διεκδικεί ηγεμονικό ρόλο, σύναψη τακτικών πολιτικών συμφωνιών που θα διευκολύνουν τον αγώνα για την επιβίωση και τους γενικότερους στόχους.

Η Αριστερά οφείλει να επιστρέψει ως δύναμη εξουσίας. Η επιστροφή όμως αυτή θα γίνει κάτω από την αντίθεση ανάμεσα στο ότι οι «επάνω δυσκολεύονται να κυβερνούν όπως πριν», καθώς αποδομείται το αστικό κομματικό σύστημα, κι οι κάτω δεν θέλουν να κυβερνηθούν όπως μέχρι τώρα και στο ότι το εργατικό κίνημα και η Αριστερά δεν βρίσκονται στο επίπεδο εκείνο ώστε έστω να μπορούν να αναχαιτίσουν σε όφελος του λαού την αστική πολιτική και πολύ περισσότερο να ανοίξουν το δρόμο για την επανάσταση και τον κομμουνισμό.

Η αντίθεση αυτή αργά ή γρήγορα θα λυθεί. Επιδιωκόμενο όμως είναι να λυθεί υπέρ των λαϊκών δυνάμεων.
Πηγή: ΠΡΙΝ